

Období po Grotiově smrti a následující staletí ukázaly nadčasovost jeho myšlenek. V 17. století byl mezinárodní systém, jak jej známe dnes, na úplných počátcích. Stejně tak diplomacie ani zdaleka nehrála natolik významnou roli. Vedení války dnes je zásadně odlišné vzhledem k pokroku moderní techniky. Účinnost zbraní, zvláště těch s nerozlišeným účinkem, je neporovnatelně vyšší. Jsou ale elementy mezinárodního práva a společnosti, na něž autor v práci poukázal, které se nezměnily a pravděpodobně ani nezmění. Jedním z nejdůležitějších je touha lidí po míru. V tomto smyslu jde o přirozené právo každého člověka vést nerušený a plnohodnotný život. Touha lidí po společenství, v němž by se mohli realizovat, je člověku vlastní od počátků lidské civilizace a její popis najdeme ve většině filozofických děl zabývajících se státem a politikou. Téměř každé z nezadatelných práv člověka je dnes zakotveno v mezinárodních dokumentech a jsou neoddělitelnou součástí světového řádu, bez nichž by se destabilizoval a upadl v chaos. Otázka, jakým způsobem se na jejich formování podílel Hugo Grotius, byla v práci diskutována. Na úvodní otázku o originalitě Grotiových myšlenek a „novém pojetí“ mezinárodního práva a vztahů nelze pochopitelně odpovědět v úplnosti a autor se o to ani nepokoušel. Interpretací Grotiova díla je bezpočet a v práci byly uvedeny ty nejnámější z nich – nechť si čtenář vybere tu, která mu nejvíce vyhovuje. Všechny však mají jeden společný rys, když nepochybně ví, že bez Grotia a jeho myšlenek by dnes právo asi vypadalo jinak a evropské duchovní dědictví by přišlo o jednoho ze svých největších velikánů.